

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. OAM-464/LE-BA04-LE24-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2020, č. j. 18 Az 8/2020 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] V návěti uvedeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, protože ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalobce jako důvod opakované žádosti uvedl obavu z pronásledování v zemi původu v důsledku své homosexuality a opozičního politického smýšlení. Žalovaný vysvětlil, že se jedná v pořadí o třetí žádost žalobce o mezinárodní ochranu. V prvním řízení v roce 2013 žalovaný o žádosti žalobce nerozhodl věcně a řízení bylo zastaveno, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru. Meritorně žalovaný rozhodl až o druhé žádosti žalobce v roce 2018, přičemž žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný podrobně objasnil, že důvody uváděné v opakované žádosti mohl žalobce uvést již v předchozím řízení. K tvrzení žalobce, že se ostýchal hovořit o své homosexualitě před arabským tlumočníkem, žalovaný uvedl, že žalobce mohl tuto skutečnost sdělit již v předchozím řízení v jiném než arabském jazyce, tak jako to učinil nyní v italštině. Stejně tak podle žalovaného žalobci nic nebránilo v tom, aby v dřívějším řízení uplatnil své tvrzení o údajných menšinových politických názorech. Důvody podání opakované žádosti tedy žalovaný nevyhodnotil jako natolik závažné, aby bylo možné případ žalobce znovu věcně projednat. Žalovaný dodal, že Tuniská republika byla s účinností od 23. 3. 2019 novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena mezi tzv. bezpečné země původu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl. Žalobce uplatnil jedinou žalobní námitku spočívající v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením o obavě z pronásledování z důvodu homosexuality. Krajský soud připustil, že postavení homosexuálů v Tuniské republice je skutečně nerovnoprávné a v individuálních případech hodnotitelné jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve shodě se žalovaným však dospěl k závěru, že žalobce mohl své tvrzení uplatnit již v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Neakceptoval žalobcovu tvrzení o tom, že se obával reakce arabského tlumočníka, neboť žalobce hovoří několika světovými jazyky, a mohl tedy své prohlášení učinit již v předchozím řízení jiným jazykem než arabsky. Podle krajského soudu nebyla žalobcova obava z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho homosexuality posouzena již v první žádosti o mezinárodní ochranu pouze vinou žalobce, který toto tvrzení neuplatnil, ač tak učinit mohl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil stigmatizační potenciál stěžovatelovy homosexuality v arabském světě. Krajský soud dále nesprávně vyhodnotil dopad pozdního uplatnění námitky, která by v zemi původu stěžovatele mohla i podle krajského soudu znamenat pronásledování. Krajský soud pominul, že se žalovaný věnoval nově tvrzeným skutečnostem nedostatečně a pouze poukázal na to, že stěžovatel mohl vše uvést již v první žádosti. Stěžovatel odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS. Uvedl, že v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu neměl odvahu mluvit o své homosexualitě,

pokračování

protože je v Tuniské republice tabuizovaná. Žalovaný podle stěžovatele nedostatečně odůvodnil závěr, že stěžovatel mohl nyní tvrzené skutečnosti uvést již v první žádosti.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na své rozhodnutí a obsah správního spisu. Zdůraznil, že se jedná o v pořadí již třetí žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu a že stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení a dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.*

[8] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.* Stejný požadavek vyplývá také z čl. 40 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímaní statusu mezinárodní ochrany.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se *řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že včas uplatněné, přesvědčivé a věrohodné tvrzení o obavě z pronásledování v zemi původu z důvodu odlišné sexuální orientace může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 – 52, č. 1066/2007 Sb. NSS, v němž soud dospěl k závěru, že „sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.“ Obdobné závěry přijal též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 4 Azs 35/2019 – 69. Za příléhavý považuje Nejvyšší správní soud i rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-473/16, v němž SDEU v bodě 30 připomenul, že „sexuální orientace představuje charakteristiku, která může zakládat příslušnost žadatele k určité sociální skupině, ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95, pokud skupina osob, jejíž příslušníci sdílejí stejnou sexuální orientaci, je vnímána okolní společností jako odlišná.“ Poukázat lze rovněž na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, v němž se uvádí, že „článek 10 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách,

kteřé musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, musí být vykládán tak, že existence takové trestněprávní úpravy, o jakou se jedná v každé z věcí v původním řízení, která se vztahuje specificky na homosexuály, umožňuje konstatovat, že na tyto osoby je nutné pohlížet tak, že tvoří určitou společenskou vrstvu“.

[11] O udělení mezinárodní ochrany z tohoto důvodu však v nyní posuzovaném řízení přímo nešlo. Stěžovatel totiž své tvrzení o odlišné sexuální orientaci (a o svém politickém smýšlení) uvedl až v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Hlavním účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví natolik závažné skutečnosti, že by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení (např. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, či již citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že „při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V rozsudku soud také dovodil, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“

[13] V řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. OAM-802/ZA-ZA-HA11-2017, stěžovatel neuvedl jako důvod, pro který žádá o mezinárodní ochranu, své politické smýšlení ani odlišnou sexuální orientaci. Žalovaný mu neudělil mezinárodní ochranu ze žádného z důvodů podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu a seznámení s podklady pro rozhodnutí proběhly v arabském jazyce za přítomnosti postupně dvou tlumočnicků. Žalobce v žalobě i kasační stížnosti tvrdí, že šlo o „arabské tlumočníky“, a krajský soud toto tvrzení převzal a žalovaný je nijak nezpochybnil.

[14] Bylo proto třeba posoudit, zda za těchto okolností měl žalovaný povinnost přijmout opakovanou žádost stěžovatele k meritornímu posouzení, tedy zda jeho tvrzení o odlišné sexuální orientaci, jehož opožděné uplatnění stěžovatel zdůvodnil obavou z reakce arabského tlumočnicka, představuje novou skutečnost, kterou stěžovatel nemohl bez své viny uvést již v předchozím pravomocně ukončeném řízení (srov. již citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).

[15] Stěžovatel zaslal žalovanému dne 8. 11. 2019 dopis psaný v italském jazyce, ve kterém sdělil, že ke komunikaci volí tento jazyk, jelikož nechce, aby se arabští překladatelé dozvěděli, že je HIV pozitivní a že má žloutenku typu C, ale hlavně, že je homosexuál. Takové tvrzení stěžovatele je nutno ve kterékoli fázi řízení považovat za citlivé sdělení a je nutno je posuzovat se zvýšenou mírou pozornosti a empatie. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, který se týkal uvedení nových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (až) v řízení před soudem, vyslovil závěr, že existuje i řada

pokračování

ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní skutečnosti již v řízení před žalovaným (aplikováno na zde posuzovanou věc již v řízení o první meritorně projednané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), mezi něž může patřit například i stud či trauma. Ačkoliv se případ, který řešil Ústavní soud, liší procesním stádiem, ve kterém žadatel uplatnil nové skutečnosti, je závěr Ústavního soudu přiměřeně použitelný i na nynější věc. Obava, resp. stud žadatele, že by se arabský tlumočník dozvěděl o jeho odlišné sexuální orientaci, tedy může představovat takový ospravedlnitelný důvod, pro který se žadatel mohl zdráhat tuto jinak azylově relevantní skutečnost uvést již v dřívějším řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[16] Stále však platí, že i v posouzení stěžovatelovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu hraje významnou roli věrohodnost výpovědi žadatele. Jedním z hledisek, které přispívají k věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, je její vnitřní soudržnost [Evidence and Credibility Assessment in the context of the Common European Asylum System (CEAS)]. V této souvislosti je třeba např. s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, zdůraznit, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti správní orgán v následujících fázích řízení vychází. Podle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41).

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i žalovaným, že ve světle okolností stěžovatelem předestřené azylové příběhy nepůsobí jeho nové tvrzení konzistentně a věrohodně. Stěžovatel se na území států Evropy (Itálie, Německo, Lucembursko, Švýcarsko) vyskytuje setrvale již od roku 1999, v žádné ze zemí mu však nebylo uděleno pobytové oprávnění ani mezinárodní ochrana („*Legálně jsem ale nikdy nikde nebyl.*“). V průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že Česká republika nebyla nikdy jeho cílovou zemí, o azyl by zde nežádal, pokud by k tomu nebyl donucen okolnostmi. Chtěl by zůstat v kterékoliv zemi, kde mu „*dají papíry, aby tam mohl žít. Hlavně aby tam byla práce a klid. Díky té nemoci ale potřebuji žít ve státě, který mě vyléčí*“, a kde si bude moci najít ženu se stejnými nemocemi (žloutenka typu C a HIV, pozn. Nejvyššího správního soudu) a mít s ní děti. V protokolu ke své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 8. 11. 2013 stěžovatel uvedl, že z Tuniska vycestoval do Itálie kvůli studiu na studentské vízum (na 5 let), poté pobýval v Itálii ilegálně. V Praze byl zadržen policií a bylo mu doporučeno požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť jej Švýcarsko, Německo ani Itálie nechtějí převzít. V tomto pohovoru uvedl, že je muslimského vyznání. V pohovoru ze dne 3. 10. 2017 však uvedl, že je křesťanského vyznání a do Itálie se dostal nelegálně lodí. V pohovoru k poslední žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8. 11. 2019 stěžovatel uvedl, že je muslim. Jak je ze shora uvedeného patrné, výpovědi stěžovatele v jednotlivých řízeních vykazovaly značnou nekonzistentnost již ohledně základních zjišťovaných skutečností (způsob opuštění země původu, náboženské vyznání).

[18] Pro dokreslení okolností, které měly vliv na posouzení stěžovatelova tvrzení o homosexuální orientaci jako nevěrohodného a tudíž nezakládajícího důvod k opětovnému meritornímu posouzení žalobcovy žádosti, je třeba rovněž zmínit, že

stěžovatel uplatnil nově jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany také své politické přesvědčení. Ani v tomto ohledu však stěžovatel nebyl přesvědčivý – v předchozím řízení uváděl, že byl členem radikální strany Radicali di Sinistra, ale že z této strany vystoupil. Při poskytnutí údajů k nynější žádosti uvedl, že byl pouze příznivcem této strany. V řízení o své první žádosti neuvedl žádnou politickou činnost, členství v politické straně ani se nezmiňoval o politických názorech. Ve stěžovatelův neprospěch svědčí také skutečnost, že svou další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Kromě toho sám v průběhu řízení o všech svých žádostech dával najevo, že o mezinárodní ochranu žádá účelově; jeho cílem bylo legalizovat si pobyt s možností pracovat.

[19] Nejvyšší správní soud proto v zásadě souhlasí se závěry krajského soudu, že i nově uplatněné tvrzení o odlišné sexuální orientaci se jeví jako účelové s cílem oddálit výkon správního vyhoštění. Okolnost, že jde o informaci týkající se intimní sféry stěžovatele a že se ostýchal o ní hovořit před arabským tlumočníkem, nemůže v tomto případě sama o sobě omluvit, že ji neuplatnil včas, a to zejména pokud stěžovatel mohl již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému zprostředkovat toto sdělení v jiném jazyce, kterým hovoří (např. italsky, stěžovatel ovšem hovoří také španělsky, německy, francouzsky a „trochu“ anglicky, jak vyplývá ze správního spisu).

[20] V rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 39, Nejvyšší správní soud shrnul nároky na odůvodnění rozhodnutí o další opakované žádosti (vycházel přitom z již citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96) takto: *„Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“* Těmto požadavkům žalovaný ve svém rozhodnutí dostal, ve vztahu k nově uváděným skutečnostem se žalovaný vyjádřil dostatečně podrobně. Tvrzení o odlišné sexuální orientaci jako důvod opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany sám o sobě navíc neuznal Nejvyšší správní soud ani v usnesení ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 44/2010 – 56.

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud i žalovaný správně dospěli k závěru, že stěžovatelova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřijatelná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pro úplnost je třeba poukázat i na to, že nyní přezkoumávané řízení o udělení mezinárodní ochrany je dokonce již třetím, které stěžovatel na území České republiky vedl. První řízení v roce 2013 však bylo zastaveno z důvodu pochybení stěžovatele, který se nedostavil k pohovoru, a žalovaný je při posouzení, zda nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je opakovaná nebo další opakovaná, nezohlednil.

[22] Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, které se v soudním řízení stěžovatel domáhá, je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nemůže sloužit jako univerzální nástroj legalizace pobytu či náhrada pracovního povolení, jak se patrně mylně domnívá stěžovatel

pokračování

(v pohovoru ke své třetí žádosti uvedl: „*Kdybych měl jiné řešení, tak bych o azyl nežádal, ale já nemám jinou možnost, takž žádám. (...) Jak jsem tady začal pracovat, tak se mi to srovnalo v hlavě, že bych tady i mohl být, ale mým hlavním cílem ČR není.*“). Další formy legalizace pobytu na území České republiky upravuje zejména zákon o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[25] Krajský soud usnesením ze dne 25. 2. 2020, č. j. 18 Az 8/2020 – 19, ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Ladislava Bártu. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci stěžovatele dále náleží 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ověřil z evidence ekonomických subjektů, že ustanovený zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto o tuto částku nezvyšuje. Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna ve výši 3 400 Kč. K uhrazení této částky stanovil Nejvyšší správní soud lhůtu jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu